

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

ΤΟΥ Κ. ΘΕΟΔ. ΒΕΛΛΙΑΝΙΤΗ

Η ΔΟΥΛΕΙΑ ΓΙΑ ΤΟ ΠΑΠΛΩΜΑ!...

Δέν ήμωνα άκόμη ούτε έξοσι χρόνον, όταν πρωτοπήγα στο Παρίσι και έπενούσα εκεί τον πρώτο μου χειμώνα. Έξαιτοκόουσα στο ίδιο σπίτι της ού Μον—Ταμπό, όπου απέθανεν ο Μυσσέ. Ή κάμαρά μου ήταν άρκετά μεγάλη και ή θρωρός του σπιτιού μιά γρηούλα, ή όποία ήταν πάντα πρόθυμη να μέ περιουήται. Τό σπίτι έρριζετο κοντά εις τον κήπον των Τυλλέρι, όπου έσχηγάζα σχεδόν κάθε μέρα. Έκει έγνωρίστικα μιά Παριζιάνα, από τις άδέσποτες έκείνες που τρέχον ύμια βροδιάση εις τά μεγάλα βουλεύματα για να ψαρέψουν κανένα που θα πληρώσει το γέμισμα τους. Όπως ήταν φυσικό γρήγορα γέγινάμε φίλοι και ύστερα από λίγες ή μέρες μου έπρότεινε να μοιράσω την κάμαρά μου μαζί της. Ή πρόταση αύτή μου ήρθεσε και μετά μιά εβδομάδα εγκαταστάθηκεν εις αύτην. Ή θρωρός ύμια την ελεε να μεταφέρει την βολίτσαν της, μου ειπε :

—Τι ήθελες, παιδί μου, να την κοιτάζηση εδώ; πρόσεξε την ύμια να μή σοφ σαφάρη καμιά βρομοδουλειά.

Ή συμβουλή της γρηάς Μαρίας μου έφηνη περίεργος. Ών τι άρα γε ήμπορούσε, έσολλογίζομυνα, να σαφάρη σ' ύμια αυτό τό όρατό κορίτσι, που έως την ήμερα έκείνη δέν μου ελεγε ζητήσει τίποτ και ήταν εύχαριστιμένη να τρώη μαζί μου εις τά ρεστοράν του Παλάι—Ρουαγιάλ; Έγώ την έτοχη έκείνη έστρωγα με ποιά εύχαριστιση τό μυθιόδημα του Τσερνισέβσκι «Τι ρέπει να γίνη; ποιά μιά μεριά άστακού στού Μαργκερίτ.

Στό βιβλίον του αύτό ο Ρώσος σοσιαλιστής έδίδακε τον έλεόθερο ήρωτα. Έλεγε δηλαδή ότι όταν ένας άνδρας και μιά γυναίκα αγαπιώνται, δέν έχουν παρά να ένωθούν χωρίς στέφανα και τατιάδες και όταν πάει βαρεθή ο ένας τον άλλον, να χωρίζονται, χωρίς πολλές σκοτούρες!

Στήν Ρωσίαν, όπου μέχρι της έποχής έκείνης διέμενα, ή διδασκαλία αύτή ελεγε καρποροήσια. Πολλά ζευγαράκια έπενούσαν έτσι τη ζωή τους. Ήταν ή έτοχη ποι ο νυχλιασμός ελεγε από τις σελίδες των βιβλίων απήδησε εις την έναρκοήν του, μ' έπολιτισμός τάς παλαιάς πολήψεις της ολογενεακής ζωής, και έδιδε την έλευθερίαν εις τάς γυναίκες. Ένουσίται ότι αυτές ο θεορίες κατέκρινον ύλους έκείνους που νέους του έσχηγάζαν εις τά τ ρ α κ τ ι ρ ι α και πίνοντες άόδικα ποτά, έσχηγάζονταν για τό νέας ιδέας που ελεγε εισαγάγει ο Ρώσος συγγραφέας. Όλοι αύτοι, νέοι και νεάνιδες, κατέκριναν τό μυθιόδημα του Τσερνισέβσκι και ήθελαν να υμωρθούν τον Λαζούκωφ και την Βέραν, ο όποίοι έζούσαν άδέσποτοι κάτω από την ίδια στέγη, χωρίς να τους δεσμεύη ο εκκλησιαστικός γάμος.

Ή Ζάν Λούπ—έτσι έλέγετο ή νέα μου σύντροφος—δέν ελεγε διάβασε τον Γερναίεβσκι, άλλ' ύλους δίποτες άκολουθούσε έξ ένστικτου τάς θεορίας του και εις τό μάτια μου έπαρουσιάζετο σαν την Βέρα, χωρίς πολλές άξιώσεις και ήτο εύχαριστιμένη από την νέαν της αύτή ζωή. Ήταν μιά νέα κομψή, έξυμνη, άρκετά διαδασυμένη και όλιγο ρομαντική. Έγνώριζε δια τά τραγούδια των Καφέ—Κονσέρ και τά έτραγουδούσε με γάρι. Όλα αύτά με έκαναν να πιστέρω ότι ήρα μ' έγώ την Βέρα μου, έπαρνα δε τά λόγια της θρωρός ως γρηνοτολογήματα μιάς γυναίκα, ή όποία έρόηκετο κολλημένη στην έτοχη των ήρώων του 'Αλεξάνδρου Δουμά. Τά χόρηματα που μου έστειλαν κάθε τριμηνία από τό σπίτι μου ένόμισα ότι ήσαν άρκετά για να ζώμε άνετα και οι δύο μας. Έτρώγαμε σέ σφηνά ρεστοράν και τό βράδι έμωυράζαμε στα Καφέ—σαντάν που ήσαν τότε πολύ της μόδας. Τς Κυριακές έκάναμε έκδρομές στα περίχωρα του Παρισιού και έτσι ή ζωή μας ήμιασε όλιγο σαν ειδύλλιο του Θεοκόριτου.

Άλλ' ο διάβολος, όπως συμβαήν κάποτε, έχωσε την ύμια του και διατάραξε την ήσυχία μας. Δέν ένθυμύμαι πώς ελε-

σεχώρησε στη συντροφία μας μιά φιλενάδα της Ζάν. Ήτο και αύτή νέα και όραία, άλλ' τετραεταρομήνη Παριζιάνα. Έγνώριζε όλες τις εστρίες του Παρισιού, που έγώ δέν ελεγα περί αυτών καμιά ιδέα. Ή Μαριά—έτσι την έλεγον—έβρισκεν ότι ή ζωή μας ήταν όλιγο καλοήγηρη και δέν άργησε να μιάς παρασάγη εις ύλους τους «Μαύρους» και «Άσπρους Γάττους», στον «Κόκκινο Γάιδαρο», όπου κάθε βράδι διασκεδάζεν ή τρελή ή νεοία και οι κοζότες μαζί με κίριες που ήρχοντο στο Παρίσι από τά τέσσαρα άξια του κόσμου. Φυσικά ή ζωή αύτή δέν ήμιασε με έκείνη που έζωγράφιζεν ο Τερνισέβσκι, άλλ' την έβρισκα πολύ εύχάριστη. Έτσι με τις δύο αυτές Γαλλίδες έσχηγάζηκα κατά κέραλα στις νυκτερινές αυτές διασκεδάσεις, που μόνο στο Παρίσι μπορεί κανείς να τις άπολαύη.

Κάθε βράδι έπενούσαμεν εις ένα από αυτούς τους «Γάττους». Έκοιτοσάμνα και έγορευναμε έως τό πρωί. Τότε άρχισα ν' άπολαύόμουν την όραία αύτή ζωή του νυκτερινού Παρισιού, που ελεγε ένα άτελειότο πανήγηρι. Από τότε όμως ή Ζάν άλλαξε χαρακτήρα—μου έκανε κάθε μέρα σπινές ζηλοτυπίας, δέν έξεκολλούσε από κοντά μου. Έλεγε ότι έξοδωμο χόρηματα σ' άλλες γυναίκες, εν ό αύτης δέν της ελεγε κανείς άκόμη ούτε μιά τινολέττα. Προσπαθούσα να την πείσω ότι της ήμιαν άφοσιωμένος και άν δέν της ελεγε κανείς τινολέττα, άφορηή ήταν ότι ελεγε έξοδέψει την τριμηνία, άλλ' μόλις θα έλάβαινα χόρηματα θα την έπήγαινα στη Γκολορι Λαμαριέτ να πάη ό,τι ήθελε. Ή Ζάν όμως δέν έπίστευε αυτές τις ύποσχέσεις μου και μου έφερε ως παραδειγμα την Μαριά, ή όποία κάθε εβδομάδα έπαρουσιάζονταν και με μιά νέα τινολέττα. Κατάλαβα ότι όλες αυτές τις ιστορίες τις έδημιουργούσε ή Μαριά και της ειπα ότι ήτανε πια καιρός να της δώσουμε δρόμο. Άμα τ' άκουσε αύτά έγινε έξω φρενών.

—Καλέ, ποιά να διώξουμε; μου ειπε τη Μαριά που την αγαπώ σαν αδελφή μου; σαν να έχη αύτή την άνάγη μας, που όσο άξίζει τό κατέλλο που έκανε στη Ρωή, δέν άξίζουμε και οι δύο μας!...

—Ότι τό κατέλλο της ελεγε θάμια, αύτό τό ζέρο, άλλ' ελα που δέν ύπάχει κινέδια για να πάρουμε κ' ήμεις ένα τέτοιο.

—Αύτή ελεγε δουλειά δική σου καταλαβαίνεις ότι δέν ήμπορην να ζώμε σαν σπουγγιές. Όποιος θέλει να έχη φιλενάδα, πρέπει να βολήχη παράδες, και μου έκανε με τό διά της δάκτυλα τό κλισικό σχήμα της άνάγης του χόρηματος.

—Πολύ καλά, της ειπα, άλλ' τί θέλεις να κάνω; Καθώς ξερείς, έγώ δέν έμια κανένας Ρότσιλντ, και ό,τι έχω τό ζοδένω μαζί σου.

—Ξέρεις και σ' πολύ καλά ότι κ' έγώ δέν έμια κανένα ζώο, και σ' παρακαλώ μή κάνεις τον άγιο Όνούφορο, άλλ' να πάγη με τρέχη με άπαν συναντάς στο δρόμο και μ' κρατάρης όλες έκείνες που έρχονται τό βράδι στο τραπέζι μα.

—Μά μήπως έγώ τις προσκαλώ, αυτές τις φέρνει ή Μαριά.

—Α, βλέπω πως ή Μαριά σου έγαινε βροζόλαζας. Σοδ λέγο λιπών καθαρά, ότι προτιμώ να χωρισθώμε, παρ' ότι τά χάλιασά μαζί της. Έκείνο που ήμωυό να σοι πω ελεγε ότι έτρωπε να ντρέπεισαι που μ' άφίνεις τόσους μίνας με τό ίδιο κατέλλο, και τά μάτια της έγέμισαν δάκρυα.

Έκατάλαβα ότι όλες αυτές οι σπινές και οι καθήμενοι υμωρανογάδες έγίνοντο, γιατί δέν της άγόρασα τινολέττες και κανονία κατέλλο. Ελεγε βέβαια δίχρη, άλλ' με τη ζωή που εκάναμε, άμ' στού μιά εκόλλησε ή Μαριά, δέν πείσοσαν χόρηματα για τέτοιες γαλοντιές. Μάλιστα ή τελευταία τριμηνία ελεγε αφερομένη από τό τέλους της, ελεγα συνάμει δε και τό πρώτο μηροδάνειο. Εύτυχώς έλλη-

«Η Παναγία» (Υπογραφή του διασημού Γερμανού ζωγράφου Μάξ Πέχσταντ)

Ο. Βελλιανίτης

οίαζε ή πρωταρχονιά και μου είχαν στείλει ένωριτερα την τρομηνια μου μαζί με ένα μικρό μποναμά. "Ετσι κατάφρασα ν' αγοράσω στη Ζάν μια τουαλέτα και ένα καινούργιο καπέλο. Αυτά όμως δεν την ικανοποίησαν και τὸ θλιβερό τραγούδι, ὅτι δεν την ἐπόρεσα διόλου, ἔξωκοιλοῦσε ἐπάνω στον ἴδιο γαβᾶ.

— Δὲν εἶσαι σὺ, μου εἶπε ἕνα βράδι, πού ἐγυρίζαμε ἀπὸ τὸν «Μουθὸ Γάττο», νὰ κρατᾶς χρήματα στὰ χέρια σου, καὶ μὲ ἀφῆσε νὰ ἐννοήσω, ὅτι ἔπρεπε νὰ πάρῃ αὐτὴ τὴν διαχείριση.

Τὴν εἶχα συνθίσει τόσο, πού μου ἦταν ἀδύνατο νὰ τὰ χαλάσω μαζί της. Δὲν μπορῶ νὰ πῶ πὸς τὴν ἀγαπούσα, ἀλλ' ἡ συνθήεια, ὅπως λέγει ὁ Γόμοι, εἶνε ἰσχυρότερη ἀπὸ τὴ φύσι, αὐτὸ δὲ ἦρξια νὰ τὸ καταλαβαῖνω καὶ ἐγώ, γιατί ἔσκυβα τὸ κεφάλι μου, σὲ ὅλες τὴς ἀπαιτήσεις τῆς Ζάν. Γιὰ νὰ πάφουν αὐτὰ τὰ καθημερινὰ τῆς παραπάνω, τῆς εἶπα ἕνα πρῶι :

— "Ἐχεις δικαίω Ζάν ἐγὼ δὲν εἶμαι γιὰ νοικοκυριό, γιὰ νὰ σοῦ δεῖξω δὲ πὸς ἔχεις ἄδικο νὰ φωνάζεσαι ὅτι τρέχω πίσω ἀπὸ ἄλλες γυναῖκες, σὲ παρακαλῶ νὰ πάρῃς ἐσὸ τὰ λεπτά τὸν χέρι σου, νὰ πληρώνης τὰ ἔξοδά μας καὶ νὰ μου δίνῃς ἕμένα ἕνα μικρὸ τζέπ-χαστήρι.

"Ἡ πρῶτα μου τὴν ἐνδοῦσιασε. "Ἀμα ἔβαλε στὸ χέρι τὰ εἰκοσάφρακα μὲ ἀγκάλιασε, μὲ ἐφίλησε καὶ στὰ δύο μάγουλα καὶ μου εἶπε :

— Τώρα μάλιστα ἔχω πειὰ ἐμπιστοσύνη σ' ἐσένα. Μπορεῖς νὰ πᾶς ὅπου θέλεις σήμερα κα' ἔλα τὸ βράδι νὰ πάρουμε τὴ Μαρία, γιὰ νὰ περάσουμε τὴν βραδιὰ τῶν Χριστουγέννων στον ἐκόκκινο Γά-δαρο, καὶ μου ἔβαλε στὸ χέρι, ἀπὸ τὰ ἔξοδητὰ ναπολεόνια, τρία μονάχα.

"Ἐργνα ἐνδοῦσιασμένος γιατί ἐπὶ τέλους εἶχα λύσει τὸ περιπλο-κο ζήτημα. Ἐπῆγα στὸ καφεντίο τῆς «Βασέλ», πού εὑρίσκετο στὴ λατινικὴ συνοικία, ἤφρα τοὺς παλῆρους μου φίλους καὶ ἔπαιξα μαζί τους πικέτο. "Ὅταν ἐβράδυνας ἐπῆγα στὴ κάμαρά μου, ὅπου ἐπίστενα διὰ θὰ μ' ἐπεριέμαν ἡ Ζάν καὶ ἡ Μαρία. Δὲν τῆς εὐρήκα ὅμως ἐ-κεῖ, ἐνὼ δ' ἐπεροῦσε ἡ ὥρα, αὐτὲς δὲν ἐφαινότο. "Ἀρχισα ν' ἀνη-συχῶ. Κατέβηκα στὴ Γορᾶ Μάρθα καὶ τὴν ἐρώτησα ἀν ἡ Ζάν ἀφή-κε καμμιὰ παραγγελία γιὰ μένα.

— Μὰ ἡ μαμζέ, Ζάν, μου εἶπε, ἐπῆρε τὴ βαλίτσα τῆς καὶ μου εἶπε ὅτι ἐφῆγγε, γιὰ νὰ μὴ ἔσανοῖοσι.

— Μὰ ἐγὼ γιὰ νὰ πᾶν αὐτὸς ὁ καργᾶς πού μου ἔστῃνε κάθε μέ-ρα, τῆς ἔδωκα ὅλη μου τὴν τρι-μηνία. Τὶ περισσότερο ἤθελε;

— Δὲν πιστεύω νὰ ἤθελε τίπο-τε ἄλλο... Καταλαβαίνεις ὅτι ὁ καργᾶς ἦταν γιὰ τὸ πάλτωμα.

— Γιὰ ποῖο πάλτωμα;

— Γιὰ τὴν τρομηνιά. Τὴν ἐσέ-ποσε καὶ πᾶει δουλειὰ τῆς! Ἐγὼ σοῦ εἶπα νὰ προσέχῃς γιὰ νὰ μὴ σοῦ σκαρῶση καμμιὰ βορομοδο-λειά. Νὰ πῶ σοῦ τὴν ἐσκαρῶση.

Μου ἀνέθι τὸ αἶμα στὸ κεφά-λι. "Ἐτρέξα στον ἐκόκκινο Γά-δαρο. Οἱ σάλες του ἦσαν γεμά-τες ἀπὸ χαροῖμένο κόμπο πού ἐ-ώρταζε τὰ Χριστουέγνια. "Ἡ μου-σικὴ ἔπαιξε εὐθῆμα τραγούδια. Τοῦ κάκου ὅμως ἐξήχησε μέσα ἐ-κεῖ τὴν Ζάν. "Ἐνας διάβολος ἐ-γνώριζε μὲ ποιὸς ἐγλενοῦσε τὰ ναπολεόνια μου καὶ ἕμένα μὲ εἶχε ἀρῆσει ἀπάνταρο. Ἐγύρῃσα στὴ κάμαρά μου καὶ δὲν ἐμπόρεσα νὰ κλεισῶ μᾶτι. "Ἡ αἰγὴ μ' εἶφριε ἐμπρὸς στὸ παράθυρο κα' ἐπιλο-γιόμωνα μὲ τί τρόπον θὰ ζῆτοῦ-σα νέα χρήματα ἀπὸ τὸ σπίτι μου. "Ἀπὸ τὴ στιγμή ἐκείνη ἀρχισε νὰ κλονίζεται ἡ πεποιθήσις μου διὰ τὰς θεωρίας τοῦ ἐλευθέρου ἔρω-τος τοῦ Τσερνισέβακι. Ἐβλέπα ὅτι μέσα εἰς αὐτὰ τὰ εἰδύλλια ἔ-πῆρχε πάντοτε καὶ ἕνας «καργᾶς γιὰ τὸ πάλτωμα», ὅπως ἔλεγε γιὰ τὸν μάλοια, ἡ ὁποία χωρὶς νὰ εἶχε σπουδάσει φιλοσοφία κατὶ ἐ-γνώριζε ἀπ' αὐτὲς τῆς δουλειᾶς.

ΘΕΟΔ. ΒΕΛΛΙΑΝΤΗΣ

ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

- Χωριάτης ἅγιος κα' ἂν γε-νῆ, νὰ μὴν τὸν προσκυνήσης.
— Τὸ μέλι τὸ πολὺ φέρνει κο-ψίματα.
— Ἐπαρε τὸ κεφάλι μου καὶ χτύπαγε τὸν τοῖχο.
— Ἄλλοῦ μὲ τρίβεις, δέσποτα, κα' ἄλλοῦ ἔχω ἐγὼ τὸν πόνο.

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Μπωντλαίρ καὶ Μπαμβίλ. Μέσα στὸ λευτρή. "Ἡ πεντάπρα-κτη τραγωδία. "Ὁ Μπωντλαίρ καὶ ἡ ἐπαρχιακὴ ἐφημερίδα. Γικτὶ ἔμεινε σιωπηλὸς. "Ἡ τελευταῖες στιγμῆς τοῦ Ἀλεξάν-δρου Δουμά πατρὸς. "Ἡ ἄγωνία του γιὰ τὸ ἔργο του. Πὼς πέ-θανε εὐχάριστημένες, κτλ. κτλ.

"Ἐνας ἀπ' τοὺς καλύτερους φίλους τοῦ μεγάλου Γάλλου ποιητοῦ Καρόλου Μπωντλαίρ, ἦταν καὶ ὁ γνωστός ποιητὴς Θεόδωρος Μπαμβίλ. Μιά μέρα, οἱ δύο ποιητὰ εἶχαν συναντηθεῖ στὸ δρόμο. Ἀφρο μίλησαν λίγο γιὰ διάφορα πράγματα, ἔξαφνα ὁ Μπωντλαίρ εἶπε στὸ Μπαμβίλ :

- Πές μου, ἀγαπητὴ μου Τεό, θὰ σοῦ ἦταν εὐχάριστο νὰ πάμε νὰ πάρουμε ἕνα μπάνιο μαζί;
— Εὐχάριστῶς... Εὐχάριστῶς, φίλε μου, τοῦ ἀπάντησε ὁ ἀγαθὸς Μπαμβίλ, ἔξαρνιασμένος ὡστόσο γιὰ τὴν ἀπόρροια πρῶταί του.
"Ἐτσι, σὲ λίγο, καὶ οἱ δύο φίλοι μπῆκαν στὸ πρῶτο κατάστημα λουτροῦν πού βρέθηκε μπροστὰ τοῦς καὶ ζήτησαν ἕνα δωμάτιο μὲ δύο μπανιέρες... "Ὅταν σὲ λίγο βρισκότανον καὶ οἱ δύο δλύομινοι μὲ-σὰ στὸ χλιαρὸ νερὸ τῆς μπανιέρας ὁ Μπωντλαίρ ἄλλως ἔξαφνα τὸ χέρι του πρὸς τὸ σακάκι του, πῆρε ἀπ' τὴν τσέπη του ἕνα μάτσο χειρόφρακα καὶ μὲ τὸ γλῆκὸ καὶ σατανικὸ ἔφρος του, εἶπε στὸν κατὰ-πληκτο Μπαμβίλ :

— Καὶ τώρα, ἀγαπητὴ μου σινάδελφε, πού εἶσαι ἀνεπεράσιτος, θὰ σοῦ διαβάσω μιὰ... πεντάπρακτη τραγωδία μου!...
Κόκκαλο ὁ Μπαμβίλ.

Μιά ἄλλη φορὰ πάλι ὁ Μπωντλαίρ προσεκληθῆε σὲ κάποια ἐπαρ-χιακὴ πόλι τῆς Γαλλίας γιὰ ν' ἀναλάβῃ τὴ διεύθυνσι μιᾶς ἐπτοπίας ἐφημερίδος.

Καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τοῦ γεύματος, τὸ ὅποιο παρετέθη ἐκεῖ πρὸς τιμὴν του καὶ στὸ ὅποιο ἔλαβαν μέρος οἱ κυριότεροι μέτοχοι τῆς ἐ-φημερίδος—τίποι ἀγαθὸν ἀστῶν τῆς ἐπαρχίας—ὁ Μπωντλαίρ δὲν εἶ-πε οὔτε λέξι.

"Ἐνας συνδαιτημιὼν ὅμως, περι-εργότερος ἀπ' τοὺς ἄλλους, μὴ μπο-ρόντας νὰ ἐξηγήσῃ τὴ σιωπὴ τοῦ νεοεφεριμένου διευθυντοῦ, ἐτόλμησε καὶ τὸν ἐρώτησε σὲ μιὰ στιγμῇ :

— Μὰ, κύριε Μπωντλαίρ, γιατί λοιπὸν δὲν λέτε καὶ σεις τίποτε.
Τότε ὁ ποιητὴς τὸν «Λουλουθῖνον τοῦ Κακοῦ» τὸν ἐκύνταξε κατὰμα-τα καὶ τοῦ ἀπάντησε ἀργὰ καὶ ἀ-τάραχα :

— Μὰ, κύριέ μου, γιατί σὰς ἐα-ργιάζει ἡ σιωπὴ μου; Μήπως δὲν ἔξερετε ὅτι ἤφρα ἐδῶ γιὰ νὰ γίνω δούλος τῶν ταπεινῶν σας πνευμά-των; ... Τὶ θέλετε λοιπὸν νὰ πῶ; ...

Κατὰ τῆς τελευταῖες του στιγμῆς, ὁ Ἀλέξανδρος Δουμάς πατὴρ κλέ-σε τὸ γινὸ του κοντὰ του. Τοῦ πᾶ-σε ἄμεσως τὸ χέρι του μέσα στὸ διπὸ του καὶ, κιντάζοντας τὸν στὰ μάτια, τοῦ εἶπε :

- Θὰ σὲ ρωτήσω κάτι, ἀλλὰ θέλω νὰ μοῦ ἀπαντήσης μὲ ἀπόλυ-τὴ εὐλικρίνεια...
— Σοῦ τὸ ἱπόζομοι, πατέρα.
— Μοῦ τὸ ὀρκίζεσαι; ἔξαρνοῖτη-σε ὁ ἐτομοθάνατος, στὴν τιμὴ σου;
— Στὴν τιμὴ μου!
— Λοιπὸν, ἄκουσε, παδί μου... θέλω νὰ μοῦ πῆς θὰ μείνῃ τίποτε ἀπὸ τὰ ἔργα μου ἕστερ' ἀπὸ χρό-νια;
— Αὐτὸ εἶνε πού σὲ ἀνησυχεῖ; τοῦ ἀπάντησε ὁ γινὸς του. Τὶ ἰδέα! "Ἡούχασε, πατέρα μου, Δὲν ὑπάρ-χει καμμιὰ ἀμειβολία ὅτι τὸ ἔργο σου θὰ ζῇ ὅσο ζῇ καὶ ὁ κόσμος...
— Ἀλήθεια! φράναξε ὁ ἐτομο-θάνατος μὲ χαρά. Μοῦ τὸ ὀρκί-ζε-σαι;
— Σοῦ τ' ὀρκίζομαι! τοῦ ἀπάντη-σε ὁ γινὸς του. Εἶνε τὸ μόνο πρά-μα πού μπορῶ νὰ σοῦ ὀρκίσω μὲ βεβαιότητα...
"Ὁ ἐτομοθάνατος κύνταξε τὸ γινὸ του μ' ἕνα βλέμμα γεμάτο εὐχαρί-στησι, ἔπειτα ἔγειρε, ἔκλεισε τὰ μάτια του καὶ ξεψύχησε...

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ
ΜΗΝΥΜΑ ΣΤΗΝ ΑΝΟΙΞΙ

"Ὅταν περάσης, ἀνοιεῖ, καὶ τοὺς χυμοὺς ταραξῆς τῆς γῆς καὶ βροῦν οἱ τόσο ἀνθοὶ γεμάτοι καλωσύνη, μὴ ἐβῆς πάλι στὴ φτωχὴ καρδιά μου καὶ προστάξης γιὰ νὰ σοῦ δώσῃ τὸν ἀπὸ πού σοῦ χροστάει κα' ἐ-κείνη.

Σὲ χελιδόνι μὴν εἰπῆς ποτὲ νάρθη νὰ γείρη τὸν ἐρχομὸ σου νὰ μου εἰπῆς τρελλὰ στὸ παραθύρι κρατώντας κάποιο φράγμο καὶ τὸν φιλμὸ στὸ στόμα. Δὲ θὰ σὲ νοιώσω! Ἀνάθηστο κα' ἀχάριστο εἶμαι ἐχῶμα.

Ἐπρω πού ἀγγίζει τὴ βαθειὰ ψυχὴ καὶ τῶν ἀψύχων κα' ὅσοι δὲ φαίνονται παλμοὶ γίνονται ἀνθοὶ καὶ (βγαίνου).

"Ἀνθια σοῦ δίνουν οἱ πληγῆς σακατεμέναν τοῖχων, χλοὴ βγάδουν τὰ χαλασμάτα κα' ἡ πέτρας ἀνασαι-νουν.

Ἐρρω πού θὰ μεθᾶ ἡ ζωὴ καὶ τοῦτον τὸν Ἀ- (πρῆλ),
—πλάσμα κανένα τὴ βαθειὰ χαρὰ του δὲ (θὰ κρῶμ)-
μὰ μὴ ζήτησης τῆς βαρεῖας καρδίας μου (νὰ σοῦ στείλῃ)
τὸ τραγουδάκι πού ἤθελες καὶ τῆς τὸ πῆρε (ἡ θλίψη)...

ZAX. ΠΑΠΑΝΤΩΝΙΟΥ